

Side er det min Overbevisning, at Statens Tab efter disse Bestemmelser paa ingen Maade vil blive mindre end efter de af os foreslaaede Bestemmelser. Slidet af det samme Quantum Guldmynter maa omtrent foranledige det samme Tab, enten der slides paa tilbørlig slibte eller paa nyprægede Guldmynter. Men naar Staten skal paatage sig, naar en Mynt, der har tabt $\frac{1}{2}$ pCt. af sin Vægt, kommer ind i Statskassen, at beholde den inde og lade den ommynte, vil der opstaa Tab, og jeg er overbevist om, at disse Tab ville blive ligesaa store som det, der vil opstaa ved den af mig antydede Fremgangsmaade. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) nævnte, at det vilde blive Reglen, at Finantsministeren gjennem de offentlige Kontorer indløste de undervægtige Mynter. Men jeg begriber ikke, naar man mener, at det vil blive Reglen, hvorfor man da ikke tør slaa det fast i Loven og give den Sikkerhed for Borgerne, som de derigjennem kunne have. Thi, mine Herrer! Der kan komme meget Chikaneri mellem Mand og Mand og imellem de offentlige Kontorer og de enkelte Borgere derved, at det skal bero paa Naade og ikke paa Ret. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 1 og dets Forhold til Konventionen deler jeg paa ingen Maade den ærede Finantsministers Betænkelighed; men jeg vil indrømme, at der allerede deri, at den ærede Minister har den Opfattelse, ligger en Hindring for Forslaget, hvortil jeg tror, at Forslagsstillerne maa være nødtie til at tage Hensyn. Hvad derimod Forslaget under Nr. 2 angaar, som efter min Opfattelse opretholder det Væsentlige af, hvad Forslagsstillerne tilfugte, og i alt Fald af, hvad jeg ønsker, har den ærede Minister overfor det fullet sig saaledes, at han overlader til Thinget at gjøre, hvad det vil, hvilket maatte være selvfølgeligt, da Ministeren selv har foreslaaet denne Bestemmelse. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at naar Forslagsstillerne ville give efter indtil dette Punkt, vil Flertallet i dette Thing erkjende, at ved at følge dem sikke vi dog Borgerne imod Tab og Chikanerier ved Brugen af danske Guldmynter, hvilket for mig er det væsentligste Hensyn i dette Tilfælde.

Fenger: Det ærede Medlem gjorde mig et Spørgsmaal med Hensyn til den engelske Guldmyntcirkulation, og derpaa vil jeg dog gjerne give Svar, da det ikke er uden Betydning for det hele Spørgsmaals Løsning. Det System, der her er foreslaaet, er ikke det engelske System. Det engelske System adskiller sig i en meget betydelig Grad fra det her foreslaaede. I England har man nemlig kun een Slidgrænse. Den Mynt, som ikke er dalet under denne Slidgrænse, der er omtrent $\frac{1}{2}$ pCt. eller lidt mere, er gyldigt Betalingsmiddel saavel mellem Mand og Mand som overfor Statskassen. Men i England er den Mynt, der gaar under denne Slidgrænse af om-

trent $\frac{1}{2}$ pCt., hverken gyldig mellem Mand og Mand eller overfor Statskassen, og jeg maa tilføje, at dermed staar i Forbindelse en anden Bestemmelse, nemlig at, naar Nogen kommer og vil indbetale i Statskassen eller i den engelske Bank en Guldmynt, som har mistet mere end $\frac{1}{2}$ pCt. af sin Vægt, maa De ikke tro, at den gives ham tilbage; nei, saa bliver den tagen fra ham, klippet over og derpaa given ham tilbage. Deraf er altsaa Følgen, at Enhver, der har den mindste Formodning om, at en Guldmynt, som han har i sin Lomme, ikke er fuldvægtig, det vil altsaa lige er under Slidgrænsen, vogter sig vel for at komme med den enten i Statskassen eller i Bankerne, men han søger at faae sin Nabo til at tage den, og saaledes vedbliver den at gaa. Følgen bliver altsaa, at man i England har faaet en temmelig undervægtig Guldmyntcirkulation, fordi man der har savnet den Bestemmelse, som vi netop her have villet indføre, at der skal være en temmelig betydelig Strækning, hvori den Mynt, som ikke længere er lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, dog skal være lovligt Betalingsmiddel overfor Statskassen. Thi, mine Herrer, deraf vil Følgen være, at enhver Mynt, saaledes som den ærede Ordfører for saa rigtig fremsatte for Dem, som gaar i lovlig Cirkulation — thi det er derved, at den slides — i flere Aar kommer een, ja, mange Gange paa denne Vej ind i Statskassen; det vil Enhver, der er bekendt med disse Forhold, vide, det er en Erfaring, der ikke alene gjaelder her, men overalt. Altsaa det System, som her er foreslaaet, bevirker, at Publikum kan være aldeles roligt uden at have nogen Vægt i Lommen. Intet Mennecke vil falde paa at veie sine Mynter undtagen Bankerne, Statskassen og Børgelerne. Alle andre Mennecker kunne fuldkomment roligt tage imod Mynterne og give dem ud igjen; thi Enhver vil vide, at der vil være saa stor Garanti for, at denne Mynt ikke nogeninde taber mere end 2 pCt. ved Slid, at han vil betragte det som noget fuldkomment Uandsynligt, at dette skal ske. Nu vil man spørge mig, hvad vil det sige, naar man har sagt i denne Sal, at det havde Betydning overfor vore Betalinger i Udlandet, at vore Mynter ere fuldvægtige? Jeg vil tillade mig at forklare dette noget nærmere, fordi jeg tror, at det ærede Medlem, der omtalte denne Sag, ikke ganske rigtig havde forstaaet Tanken deri. Det er ikke af saa megen Vigtighed, at den enkelte Mynt har fuld Vægt, men det er af største Vigtighed, at Mynten i Almindelighed, i sin store Samling, har fuld Vægt; thi det er dette, der giver den Tillid. Naar man f. Ex. i Hertugdømmerne veed, at de danske Guldmynter ere fuldvægtige og meget sjældent over $\frac{1}{2}$ pCt. undervægtige, giver dette dem en saadan Ansæelse i Hertugdømmerne, at Enhver der er villig til at tage imod dem for den fast bestemte Pris af $11\frac{1}{4}$ Mk. tydsf — et dansk 10-Krone-Stykke vil blive netop $11\frac{1}{4}$ tydsf